

Petra Neomillnerová



HRYNA
BOLEST

18+

HRY NA BOLEST
Petra Neomillnerová

HRY
NA BOLEST
Petra Neomillnerová

Petra Neomillnerová: HRY NA BOLEST
Copyright (c) 2007 Petra Neomillnerová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

Cover Art Copyright (c) 2007 Karel Kadlec

ISBN 978-80-7486-015-7 (ePub)
ISBN 978-80-7486-016-4 (mobi)
ISBN 978-80-7486-017-1 (PDF)

OBSAH

PŘEDMLUVA

HOLKA PRO ŠIBENICI

KOMEDIANTI PŘIJELI

NA KOLENA, ZMETKU

TA, KTEROU SMĚJÍ SEDLAT JEN BOHOVÉ...

OČISTI TEN MEČ

ZIMNÍ SVÁTEK

STŘÍBRO JE, KDYŽ...

MLYNÁŘČINA NÁRUČ

VILJA

NEMÁM RÁD VÁNOCE

HRA I.

HRA II.

BRÁNA CAER MORHEN

VALENTÝNSKÉ SRDCE

DEN MRTVÝCH

ŽÍZEŇ

PŘEDMLUVA

Hra... to je slovo významy přímo těhotné. Dětské ruce svírající bábovku, noha stojící na plynovém pedálu auta, bojové linie, tajná jednání, těla spletená v milostné křeči i dopadající bič, to všechno může být hra. Rádi si hrajeme. Něžně, krutě, s dobrou vůlí i s jedem v srdci. Bezpečně i nebezpečně, dobře i špatně. Někdy při tom působíme bolest a někdy toho dokonce ani nelitujeme.

V "Hrách na bolest" se sešly povídky, točící se tak či onak kolem tělesných žádostí. Už to samo o sobě je činí trochu podezřelými, protože, málo platné, dodnes lidé soudí, že sex je činnost sice zábavná, ale duchovně nepříteli povznášející. Snad mají pravdu, jenže touhy těla mají své horké prsty úplně všude, ve všech našich rozhodnutích, plánech, přáních... Rvát se a ukájet touhy těla, to je imperativ, který stojí nad většinou živočichů, které naše planeta nese na svých zádech, a u lidí ho nevymýtilo ani náboženství, pokrok, posty, dechová cvičení, ani tresty tělesné či duševní. Naštěstí.

Pojďte tedy se mnou nadzvednout pokrývky mokré slzami i krví, zabořit hlavu do polštářů, které tlumí výkřiky bolesti, nárek touhy i slova, která mají být vyřčena. Pojďte a nesud'te příliš přísně ty, kdož v nich chybují, milují a nenávidí. Možná, že jinak nemohou...

Petra Neomillnerová
Praha 2007

HOLKA PRO ŠIBENICI

I.

Cesta do Wolfsteinu se stáčí kolem mnoha hospod, ale krčma U hrotu jehly je čímsi výjimečná. Ten, kdo překročí její práh, je ohmatán, zvážen a změřen mnoha páry očí. Biřic, drůbež k oškubání, kolega? Hovory se vedou tiše a s mnohými zámlkami, protože ani našinci není co věřit, a nad krajem pohárů svítí pohledy, rychlé a kosé jako rána nožem. A nože? Nože za okraji jezdeckých bot, u pasu i v rukávu žíznavě čekají.

Červené víno trochu drhne v krku, piju a čekám. V mé branži se naučíte čekat. Dávám si koleno pod bradu. Vím, slušné holky takhle v hospodě neseďávají, ale už léta nedělám věci tak, jak je dělají slušné holky.

Dveře krčmy se otevrou a vejde můj kumpán. Hmm, pořád má černý cop do půli zad, zato jeho hřebčí chůze trochu utrpěla. Pokrčím nos, víte, myslela jsem, že se trochu pobavím, ale teď... větrím průšvih. Neklidně se zavrtím na lavici a plesknou Křiváka po zádech. Zavrčí, prohne se a chytne mě za zápěstí... Chlapi... Švihnu pěstí a... on ji koupí. Tak tohle opravdu smrdí, za normálních okolností by uhnul a ještě by mi ji vrátil.

"Co jé?" zaječím a Křivák se opatrně spustí na lavici. Sedí rovně jako klášternice. "Průser, kotě."

Tázavě zvednu obočí. Tedy, ne že bych mu menší průšvih nepřála, tak dokonale mi to zase nedělá, ale když honí jednoho, utíkáme všichni.

Rádi se považujeme za vlky cest, ale, kurva, když se něco semele, je lepší stáhnout ocas a brát kramle jako toulavej pes. A zachránit si kůži, to v pravém slova smyslu. Když je pryč kůže, je s krásou konec, a moji bílou slupku by bič stáhnul jedna dvě. Takže většinou radši беру motejla, dokud je čas.

"Hmmm?"

"Kupci, kotě. Vozy, mezci, koláče. Na koho už si dneska můžeš vyšlápnout sama. Čistě po dobrým jim nabídnu svý zboží a víš, kdo se tam vyloup?" Křivák si znechuceně odplivne na zem a pokud jeho obličej může vyjadřovat lítost, tak teď ji vyjadřuje.

"Sivý."

O, tak to je špatný. Ovládáme svoje nářadí velmi slušně, ale k mistrům šermu naše umění nesahá. Sivý je šermíř - matematik. Čistý styl a přísná logika. S hospodskými fintami a s kocovinou si na něj nepřijdete. A navíc, on Křiváka učil. Jistě to bylo po letech dojemné setkání.

Soucitně si přítele prohlížím. Po nakládače samozřejmě bolí tělo, ale taky ego. To dostane pořádně zabrat.

"Spráskal mě před tou chátrou," čímž Křivák myslí kupce, kteří si na oplátku myslí, že cháttra jsme my a že by nás měli nejen spráskat, ale taky rozčtvrtit, usmažit, opíchat do zadku a pak zakopat čtyři sáhy hluboko.

"Bičem. Kurva, kotě, píchni mi trochu." Objednávám mu kořalku a jsem zklamaná, protože vidím, že naopak on mě nepíchne vůbec. To ještě nevím, že v noci budu mít jiné starosti než se svou číčou.

Dveře hospody se rozlétnou a v tu chvíli je jasné, že tanec začíná. Sivý, a dokonce ne sám, ale s přáteli. Nevypadají sice jako lovci odměn, ale čert jim věř. Svírám šavli a tisknu se zády ke stěně. S Křivákem se při tomhle tanci nedá počítat. Kokot. Přivlekl nám je na krk, pitomec. Jestlipak se dá věřit oknům. Asi těžko. Pánové nejsou žádní začátečníci. Polknu a dýchám, snažím se zhluboka a pravidelně, cítím známý tlak kolem bránice. Strach. Ten se jen tak rozehnat nedá.

"Je tu jen Křivák a malá holka," zavrčí vysoký muž s jizvou přes tvář. A jde ke mně. Pomalu. Výhruzně.

"Zahod' to, nebo uvidíš." Uvidím, ať šavli zahodím nebo ne.

Takže po něm seknu. Couvá, točíme se. Čekám, kdy ucítím ostří v zádech.

A taky ho cítím. Opřené o ledviny. Pomalu skláním čepel a trochu pracuju s řasami. Starší pánové to mají rádi. Možná že dokonce vyloudím slzu.

Zjizvený mi bere šavli z ruky. "Uf, na starý kolena se prát s dětma. Kam jsme to dopracovali." Kroutí mi ruce dozadu a já vidím, jak Sivý Křivákovi jednu vrazí. "Že se nestydíš, takový hůdě." Svazují mi ruce a já nejsem jen otrávená. Mám strach. Nenávidím ten pocit, když vás svážou. Vždycky mě začne svědit celé tělo a nemůžu dýchat. Ale kdo se stará o moje pocity. Myslí si, že jsou slušní, když na to nevezmou tenký provaz. To už tak patří k naší práci. Do prdele. Vrhnu na Křiváka vražedný kukuč a nechám se odvést ke koním. Vůle vaše, pánové. Ale nedaruju vám to, a Křivákovi taky ne.

Víte, jsem dědek ještě ze staré školy. Netěší mě, když vidím, že všechno bylo na nic, že z mých žáků vyrostli nájemní rváči, ba co hůř, obyčejní lupiči, a dvojnásob mě netěší, když je najdu v krčmě se zmalovanou malou opilou holkou, která se notabene ohání mečem a pokouší se ho někomu vrazit do slabin. Nelíbí se mi, když si někdo říká Křivák a zapomíná, co dělá šerm šermem, a nemám rád holčičky v kalhotách pobryndaných červeným a kořalkou.

No což, nemám, ale pomůžu rád. Kdysi, před mnoha a mnoha lety, jeden téměř chromý chlap to samé vysvětlil mláděti, které ani nenapadlo, že si jednou bude mít proč říkat Sivý. No a já... já to rád předám dál.

Věděl jsem, že s nimi nebude lehká práce. Křivák je vlastně už dávno dospělý chlap, a to děvče? Málokdy jsem viděl takový pohled v očích holky. Vím, že tyhle děti jsou tvrdé, když mají přežít, ale na druhé straně je škoda, když se z hezkého děvčete stane vztekly pes. A možná že i v tomhle drzém děcku něco je.

Ech, nečekal jsem, že budou nějak zvlášť zkroušení, ne, nečekal, ale že se porvou hned, jak slezou z koní?

Že sprostě nadávající tmavovláská kopne Křiváka do rozkroku a pak se nás pokusí pokousat?

Seřezal jsem ji bez pardonu, to uznávám. I když je to holka, já pořád vidím hlavně nevychovaného fracka, který nezaslouží šibenici, ale potřebuje pevnou ruku a léta na šermířském sále, aby z něj něco bylo.

Neplakala. Nadávala jako starý zbrojnoš, potom fňukala, vrtěla se a kopala.

A Křivák? Jen se ušklíbal. Možná, že pro toho už šibenici postavili.

Děvče se schoulilo, klubko kolen, loktů a zcuchaných vlasů, po bití tichá a vyčerpaná. Pod žebry mě zazábbla výčitka.

Pak leželi vedle sebe na podlaze, stočení, aby se trochu zahřáli, a spánek vrátil stín nevinnosti dokonce i Křivákovi. Tmavovlasá vypadala jako ztracený kolouch, s ušmudlaným obličejem a s rukama pod hlavou.

Asi už stárnu, ale zvedl jsem ji z podlahy a uložil do postele. Byla prochladlá jako poloutopené kotě, zavrtala se do příkrývky a znovu usnula. A pak je vychovávej. Člověk by brečel.

Ráno nikomu z nás nepřeje, jsme noční ptáci, a tak po probuzení nebyli oba výtečníci zrovna v nejlepší náladě. Ztuhlé svaly bolí víc a všechno vypadá hůř v šedém světle svítání.

Rozcuchané děvče po nás kouklo zpod dlouhých řas. "Hele, tak co bude?"

Snad měla strach a docela jistě pruhovaný zadek, ale dál protahovala hlásky a opovržlivě křivila rty. Hezká pusa, jen slova z ní padají horší, než jaká procházejí mezi vybitými zuby pasáků.

"Však se dočkáš," zavrčel jsem na ni. "Myslím, že dneska bude mít metla dost práce."

Vyplázla na mě jazyk. "To bych mohla i zvlhnout." A už ji měla. Ano, celkem vzato jsem proti bití ženských, ale jsou věci, které si nemůžete nechat líbit. Kopla mě do kolena (Ach, ty moje klouby. Léta dělají svoje.) a potom tvrdě do boku.

Pokrčil jsem rameny. "Co naplat, keřů je v tomhle kraji dost."

"Jestli mě svlíkneš, budu si myslet, že si úchylák a honíš si u toho péro." Celá se zadýchávala vzteky.

"Jste starý, jaloví chlíváci."

Hlas se pomalu lámal do vzteklého pláče. Málo sebeovládání, dítě, pomyslím si.

"Nezajímám se o děti, štěně. Na tobě toho tak uvidíme." Můj parták zavrtěl hlavou.

"Jak jsou ty holky dneska domýšlivý, co?"

"Sundáš si ty kalhoty sama, nebo se s námi budeš zase prát?"

Rozhořčením se nezmohla na slovo, takže po mně místo toho plivla.

"Nevychovaná. Tobě měl někdo nařezat už dávno."

"Svlíkni se a nedělej tady tyjátr. Nějaká fajnová najednou. Kdyby ti platili, udělala bys to ještě ráda, a navrch bys jim vykouřila péro." To poprvé od rána promluvil Křivák.

Myslím, že děvče si zaslouží trochu ohledů, dokonce i takhle darebná. "Ty mlč, synku. S tebou to srovnám potom, a veselo ti u toho nebude."

Tmavovlasá k nám obrátila velké oči obkroužené stíny nevypání.

"Vždyť jsi mi nařezal včera." To už bylo spíš otrávené než zuřivé. "Potřebuju jezdit na koni."

"Jo, budeš moct jezdit na koni. Bude to nepohodlné, ale my tě nenutili, abys kradla."

"Nekradla jsem."

"Tak dost hloupejch řečí," zasáhl Bran.

"Však tě nejdem věšet. Copak jsi nikdy nedostávala? No, jak tak koukám, tak to asi nebylo dost."

Kalhoty dolů a přestaň vyvádět, nebo to udělám sám a bude to horší."

Zašklebila se na nás. "No, když jinak nedáš." A rozšněrovala si poklopec.

Inu, mladost - radost. Podívání to bylo pěkné, všechna čest. Ale pro nás holt už tohle není.

"Stydlivá tedy zrovna nejsi." Někde za námi se Křivák chraplavě zasmál.

Popadl jsem ji kolem pasu a zvednul do vzduchu tak, že se nohama nedotýkala země. Nevážila moc, prostě jen děcko. Bran mi podal metlu.

Švihnul jsem ji přes stažené pŕlky a pak znova a znova...

"Nech mě bejt..." Kopala kolem sebe, ale s tím se zkrátka nedá nic dělat.

Nabrala mě do ledvin.

"Chytni jí ty tlapky, nebo budu vypadat hůř než tady mladá." Přitlačil jsem a děvče přidalo na vřískání.

"Nech mě bejt. Pusť mě." No, nepustil jsem. Nenacházím v tom žádné velké potěšení, ale když už jsem se jednou rozhodl přiložit ruku k dílu...

Nechtěl jsem jí ublížit. To nikdo z nás, myslím. Skončila jen s rudým zadkem a možná s nějakou pečlivě tajenou slzou.

"Bolí tě to?"

"Hmmmm." Opatrně si ohmatávala pohledné, teď však mírně zpustošené pozadí.

"Co hmm?"

"Co asi tak myslíš." Bleskově vcucala slzy zpátky do důlků a dívala se na nás zvědavě. "Nařezete taky Křivákovi?"

"Nestarej se, maličká." Bran vzal děvče kolem ramen. "To není pro malé holky."

Zírala na nás nevěřicně. "Co, vy mě nenecháte se dívat?"

"Vidíte ji, čubku mizernou." Křivák škubl svázanýma rukama.

"Ale já se chci dívat. On taky mohl. To není spravedlivý."

"Jo, spravedlivý by bylo, kdybys dostala třikrát tolik. To jen my jsme takový staří pitomci a necháme se opentlit pištěním. Pěkně nasedneš na tu svou kobylku a pojedíš s Branem napřed. A pak se domluvíme, co s tebou dál."

Nespokojeně nafoukla tváře, ale bolest určitých partií těla ji zřejmě zaměstnávala natolik, že neměla náladu dál se dohadovat. Celkem poslušně odcupala za Branem ke koním, zamávala nám a opatrně pobídla klisnu do kroku. Co naplat, dítě, modřiny se dělají i hrdinům.

Křivák vstal. Bohové, znal jsem ho jako kluka, a samozřejmě jsem mu mockrát napráskal zadek, za ta léta, kdy jsem ho učil. Žádný svatoušek to nebyl, samozřejmě, ale pořád cítím jistou spoluzodpovědnost.

"Buď rozumnej a vem to jako chlap. Dostaneš výprask. Je to míň, než si zasloužíš. A pak vypadneš. Když se vrátíš, budeš viset. To je všechno, co pro tebe můžu udělat." Každý má strach z bolesti, ale Křivák už dítě není. Umí se ovládat, to se člověk naučí, když žije svůj život v násilí. Tady už nebylo místo pro hry a nadávky.

Přivázali jsme mu ruce k větvi stromu vysoko nad hlavou, rozřezali halenu. Potom jsem vzal bič, jakým se honí dobytek. Bylo to těžké pro mě a zatraceně těžké pro něj.

Přežil, dokonce ani neomdlel. Nechci mluvit o křiku. Když začne téct krev, je hanba se někomu smát. Potom jsme mu dali napít kořalky. A nechali ho uprostřed lesa. Nikdy už jsem ho neviděl, ale občas si

na něj vzpomenu. Když člověk zestárne, vidí věci jinak. Možná někdy dětem nedokážeme říct to, co bychom měli. A na stromech šibenic pak zraje podivné ovoce.

II.

Městečko si hoví za nízkými hradbami, poklidné a spokojené jako měšťák po nedělním obědě. Kolem kramářských bud je umeteno a pranýř? Pranýř je už léta prázdný. Auburg je poklidné hnízdo, vonící čerstvými caltami, tiché. Jenže v každém jablku se může skrývat červ...

Sedím na stole, kývám nohama a dívám se, jak Sivý vaří. Nemá to rád. Ne že by nerad vařil, jen není rád, když ho při tom pozoruju. Možná si pak připadá míň jako chlap, co já vím. Bleskurychle sklouznou ze stolu a ukradnu mu z plotny pečenou bramboru. Jsem rychlá, jenže Sivý je přece jen šermířský mistr, a tak chytanu jednu vařečkou. Na plotně vře voda a brambora pálí.

Nikdo mi neřekl, že je spořádaný život tak nudný. Ráno vstát, celý den tancovat s mečem po sále, poslouchat věčné připomínky jako "neflákej se" a "níž ten výpad" a "kam už jsi zas zmizela, mám si pro tebe jít" a tak podobně. A potom večer, když si podle mého názoru zcela zasloužím trochu povražení, mě Sivý zažene do postele. Do mé postele, ne do své. Tedy, ne vždycky, to bych mu křivdila. Někdy přimhouří obě oči a já vypadnu do krčmy U městské brány a jsem tam mazlíčkem místní party pobudů. Naneštěstí mi moje apanáž na velké hýření nestačí a ostatní jsou na tom podobně. A tak, ač je mi hanba to přiznat, trávím většinu večerů pod peřinou jako hodné děcko. Sama pod peřinou. Fuj. Ale osud ke mně nikdy není příliš krutý, a tak jsem objevila řešení. Co řešení, objevila jsem ve sklepech soudek. Víno, červené a hebké jako pohlazení. Skvěle klouže do krku. Tedy, jak to říct a neklít - klouzalo. Protože jaksi zmizelo. Večery jsou dlouhé a postel studená a prostě, hmm, bylo to dobré víno a já jsem měla žízeň a chutě... Sud zůstal prázdný jako kapsa žoldnéře. To je nepříjemné samo o sobě a navíc, eh, lépe o tom nemluvit. Jen mi vysvětlete, proč se řemeny pobíjejí cvočky.

V tomhle domě měly věci vždycky svá místa a na těch také zůstávaly. Říkám zůstávaly, protože to skončilo ve chvíli, kdy práh překročily sešlapané Ančiny holinky. Od té chvíle nic není jako dřív, med, pivo, uzené, a dokonce i mé košile záhadně mění místa. Buď mizí v nenávratnu, nebo se objevují zcela překvapivě, a to ohlodané, špinavé či jinak znehodnocené. Kdo by myslel, že s děvčetem vstoupí do stavení pořádek, ošklivě by se spletl. S tímhle štěnětem přišel pod mou střechu chaos, a jak se zdá, usídlil se tu natrvalo.

U mě doma je klid. Host se tady zastaví jednou za čas, kdo by taky navštěvoval starého nerudného chlapa. Ale když už někdo přijde, přece ho nevyhodím, zvláště když je to můj přítel z mládí. Rád si s ním občas popovídám a u vína zavzpomínáme na časy, kdy jsme ještě byli mladí a ráno nás nebudila bolest v zádech.

Když jsem zjistil, že naše maličká neumí vařit, nepřekvapilo mě to. Žiju bez ženské celý život a umím se o sebe postarat. Když se ukázalo, že po sobě nikdy nic neuklidí, bez dovolení si půjčuje moje věci a mluví tak, že by za každé druhé slovo zasloužila pohlavek, i to jsem přešel. Ale když jsem přišel do sklepa a zjistil jsem, že neuburské, které tam schovávám už deset let, je pryč, tak to už jsem uznal, že mám důvod se zlobit. Že mám důvod hodně se zlobit. Mít ji po ruce, roztrhnul bych ji vejpůl jak hada.

Jak jsem slyšela zmínku o víně, věděla jsem, že je čas na malou procházku. Sivý má svatou trpělivost, koneckonců celý život žil mezi takovými, jako jsem já, ale když se zlobí, tak to stává za to. A tak jsem pěkně potichu otevřela dveře a vypařila jsem se. A hezky zčerstva.

Auburg je malé nudné hnízdo, ale i tady jsou jisté spodní proudy. A tak jsem nezamířila K městské bráně (já bych opravdu nerada, aby si pro mě Sivý přišel s řemenem v ruce zrovna tam). Naopak. Těsně vedle náměstí je totiž utajené místo, černá díra, brána jinam. No, možná ne zrovna tohle, ale netočí se tu jen pivo a kořalka, i leccos dobrého ke kouření se dá sehnat. A cimříčka s postlanou postelí je hned vedle. Tu ovšem příliš nevyužiju, protože přitáhnout domů filcky, aj, ten tanec bych nechtěla zažít.

Společnost je zde ovšem vybraná. Alchymisté, zloději, mastičkáři a nájemní rváči a samozřejmě taky holky, těch sem chodí málo, protože místní klientela má extravagantní požadavky a přitom hluboko do kapsy. Zkrátka, pěkný zapadáček je to a štěstí, že o něm nevědí biřici, jinak by to tady asi pěkně provětrali.

Samozřejmě že jsem našla přátelské pochopení, i nějaké víno bylo a kořalka a fajfka se zeleným pokouřením a lichotky a líbačka na polštářích malého pódia, mandlové oči navoněného šejdíře, jeho ruka v klíně, jazyk, který mi propátrá mandle, a po tom všem rázné zakončení s nosem zabořeným do divanu, ale všechno hezké jednou končí, jak praví kniha, a když není konzumace, není legrace. A tak jsem se za svítání ocitla na náměstí, zlinkovaná jak zákon káže, a nezbývalo než se odebrat k domovu. Nic mě to tam netáhlo, mnohem radši bych se otočila a zalezla zpátky do místnůstky plné kouře a opileckého žvanění. Ale co naplat, zavírací hodina a je po legraci.

Člověku méně trénovanému než jsem já by možná dělalo potíže vyšplhat v mém stavu do prvního patra, ale já mám zlodějskou praxi, a tak jsem se šťastně dostala na římsu a propadla oknem do svojí cimry. Tedy, propadla. Moc jsem nepadala, protože po mně hned chňapla nekompromisní ruka a strčila mě na postel. Neprotestovala jsem, naopak. Neměla jsem jinou touhu než stočit se do klubička a spát. Možná bylo trochu nepohodlné, jak ruka dopadala na můj zadek, ale vnímala jsem to jen okrajově. Spát. Já chci spát.

"Nech ji vyspat, vždyť je pod obraz," slyšela jsem Branův hlas.

"Pravdu díš, chlape," řekla jsem si v duchu.

"Aspoň si snad zuješ boty?" Sivý mi stahoval holínku. Natáhla jsem nohu a nechala se vysvléct z kalhot. V polospánku ke mně dolehl zvuk zavírané okenice a pak dveře. Buch. A potom, potom už se jen zatočila postel a já jsem se propadla do snu.

Brrrrr. Voda mi teče do nosu, do pusy, studí všude, kam se dostane. Sivého ruka pevně obemkne mou pěst mířící mu na kořen nosu a pak jsem za ucho vytažena z postele. Schody z patra do přízemí ani nepočítám a venku mě Sivý s Branem hodí do sudu s dešťovkou. Kuckám se a mezi kašláním sprostě nadávám.

"Ste se zbláznili, bastardi. Chcete mě utopit?" Jen se stačím nadechnout, jsem tam znovu a na dost dlouho. "Fuj. Vy pitomci."

Stojím před barákem jen v košili, mimochodem je to Sivého košile, černá a hedvábná, a on ji stejně nenosí. Ale teď moc nehřeje. Husí kůže mám i za ušima. Sivý mě popadne za rameno a postrčí zpátky do kuchyně. Ou, tak tohle smrdí...

"Je mi špatně."

"Třeba přijdeš na jiný myšlenky," šklebí se na mě Bran.

"Ale mně je opravdu zle..."

"Tak tobě je opravdu zle? Doma nebylo co do huby, a tak se slečinka upravila někde jinde, co? To tě mám celou noc čekat, než přitáhneš z putyky?" Sivý se opravdu zlobí.

"Neprotahuj to. Ohnout!"

Podezřívavě sleduju, jak vytahuje z kalhot opasek. Dobře, mám kocovinu, ale celé se mi to moc nezdá. "Mám kocovinu, je mi zle, a jestli mě přetáhneš tímhle, tak uteču a už se nevrátím," kňourám a dělám na Brana oči, jaké jistě pěkných pár let neviděl. Třeba se chytí... Nechytil. Místo toho mě popadne za límec a jen tak zběžně párkrát pořádně pleskne po zadku.

"Koukej se Sivému omluvit, fracku." Přidá mi ještě jednu, když se mi podívá do očí.